

FELSŐ-ZEMPLÉN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

SZERKESZTŐSÉG:

Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő:

Torok-utca 220 szám.

Kéziratok nem adtnak vissza.

Bérmontetlen levelek nem fogadtnak el.

— Nyílt-ter soronként 20 kr. —

Hirdetések jutányosan számíttatnak.

ELŐFIZETESI DIJ:

Egész évre . . . . . 4 frt.

Fél évre . . . . . 2 frt.

Negyed évre . . . . . 1 frt.

Egyes szám ára 10 kr.

KIADÓHIVATAL:

Hova az előfizetések, hirdetési és nyiltéri ajkák küldendők:

Landesman B. könyvnyomdája.

A rang és czimkórság.

Ha nem a legotrombább ámitás nálunk a demokrácia, hogy ha nem örökös és végnélküli hazudás a szabadság, egyenlőség és testvériség jelszavának hangoztatása, csak helyeselni lehet minden mozgalmat, mely valaha véget vetne annak a tulságos czimkórságnak, mely mint ferges fekély, napról-napra mélyebben hatol a társadalom testébe. Mert valósággal nem lehet már tudni, hogy voltaképen hol kezdődik és hol végződik a „nagyiságos“ czim s hogy az arra való jogosultságot vajjon a születés, vagy csak a vagyon, mindenkifelett pedig a hányavetiség és henezegés, a szerényebb és szegényebb elemek lenézése adja-e meg?

Nálunk a nagyságotlagnak arra nincs születése, mert ellenkezőleg, a valódi és alaposan művelt egyén mindig szerényebb, mint a nagyságotlást megkivánó dölyf. És ez a rossz betettség, a rang és czimkórság elharapódzása s a mi ezzel együtt és karöltve jár, a közszemérem és közerköleség lazulása már alig ismer határt s a társadalom legalsóbb rétegeit is mind jobban megmértelyezi. De ha még csak az üres és semmitmondó czimnél maradnának, ez nem volna magában véve nagy baj. Sokkalta nagyobb veszedelem ennél az, hogy a czimhez mindenki megfelelő állást és életmódjában is ahhoz mért fényt és kényelmet affektál s innen keletkezik az örült és határt nem ismerő pompázás az életmódban és ruházatban, a mi aztán természetesen

maga után vonja a jellemek és erkölcsök meglazulását, végeredményében az erkölesi és vagyoni tönköt.

Vegyük hozzá még az elmondottakhoz azt a tagadhatlanul igaz és megdőbbentően szomorú képet, melyet a társadalom köz-erköleségéről a különféle jelentések nyújtanak s a magok egész rettenetességökben és vigasztalásukban előtűnik állanak azok a társadalmi betegségek, melyek évente annyi elzüllött és jobb sorsra érdemes egyént hajszolnak bele az öngyilkosságba, vagy vezetnek a büntető igazságszolgáltatás karjai alá.

El lehet mondani, hogy a hur már túlfeszült s nagyon itt az ideje, hogy a társadalmi fekélyek ellenében egészséges áramlat induljon meg, mely gyökeres átalakulásokat idézzen elő. Az elfogultság és a butaság is nem uralkodhat örökké, föl kell ébrednie a közszellemnek, mely e kórságok tovább haladásának erőlyesen és alaposan véget vessen. Nem lehet vita tárgya, hogy az ellenáramlat honnan induljon ki, de az áramlat szükségességéről kell, hogy minden józanul gondolkodni tudó ember meggyőződve legyen.

Szerintünk az ellenmozgalomnak is azokból a körökből kell kiindulni, melyek minden téren irányadók. A polgári társadalomnak eléggé érettnek és erősnek kell lennie arra, hogy egyesületi uton üdvös ezélokot előmozdítsion s elég erős lehet arra is, hogy ily uton magán segítsen. Mindenek fölött

azonban azt hisszük, hogy a sajtó kötelessége a kérdés fölvetése és hangoztatása mindaddig, míg az ügy megtalálja a maga embereit és maga közvéleményét.

Az agrár-kérdés.

A nemzet testét fájdalmasan égető bajok között — sajnos — egyik legtekintélyesebb helyet foglalják el az agrár bajok, melyek mielőbbi orvoslásának szükségességét bár hangoztatják már régóta a legilletékesebb körök is, mégis egyik nap a másik után nyújtja szomorú bizonyosságát annak, hogy a folyton fenyegetőbbé váló veszély elhárítására az elméleteknek halomra gyűjtésén kívül gyakorlati dolog alig történik valami.

Magyarország a túltermelő országok közé tartozik, s terményei nemesak közszükségletét fedezik, hanem azoknak jó része kivételre kerül. De évek hosszu sora óta szomorú tapasztalatok bizonyítják, hogy a magyar termények a külföldi piacokon elvesztették eddigi domináló szerepüket, s az erős külföldi konkurencia annyira szerezott terményeink árát, hogy az többé nem képezheti egyenértékét, mondjuk honorálását annak a kitaró szorgalmas és becsülettel végzett munkának, melyet az a kevés igényű, sőt mondhatni, teljesen igénytelen szegény földműves nép terményeinek produktálására fordít. Természetesen ehhez hozzá kell tennünk azt is, hogy a jelenlegi súlyos, már-már elviselhetetlen terhek mellett.

Mert ha valaki biztos kézzel akar a bajok orvoslásához nyulni, akkor első sorban is ez a megzavart körülmény. A külföldi állapotokon mi nem segíthetünk, ott, habár nem is veszítettük el lábunk alól a talajt teljesen, de a kifejlődött körülmények azt erősen megingatták nálunk. A folyton fejlődő közlekedési viszonyok már megszüntették a távolságokta nehézségeket és differenciákat, s a fogyasztó országok piacain terményeinkkel szemben ott találjuk ma már nemesak a legátolabb országok, de a legátolabb világrészek terményeit is, s azon termelő országok szerencsésebb belső állami viszonyaik következtében olesőbban is bocsájthatják terményeiket áruba.

Ezeket a külföldi állapotokon mi, legalább is egyelőre se társadalmi, de annál kevésbbé kor-

TÁRCZA.

Vidd pokolba . . .

Vidd pokolba azt a kancsót!
Nem kell már a bor nekem,
Nem segít az, nem javít az,
Többé szenvedésemen.

Míg sebeimre irt találtam
Benne addig idogáltam;
Ah de többé nem szabad!
Mert a szívem megszokad . . . . .

Sírt a szívem bánatában,
S hogy lecsendesítsem őt;
Borözönbe fojtogattam
A bánatban könnyezőt.

S borba hullt a könny szememből
S újra csak ki ittam ebből.
Hogy legyen hát gyógyszerem,
Mely csak but szerez nekem?

Azt hiszik a borivók, hogy
Attól a szív felderül.
Megléhet! de én velem még
Nem bánt ilyen emberül.

Hogyha ittam bánatomban,
Nem találtam én a borban:
Semmi vigaszt vagy derűt!
Vagy csak engemet kerűt?!

Vidd pokolba azt a kancsót!
Nem kell már a bor nekem.
Nem! . . . ne vidd el, hadd üritsem
Még egyszer ki serlegem.

Nem szünik a könnyezésem.
Mért is akkor annyit élnem?
Hadd szünjék panaszszavam:
Borban öltöm el magam.

Vátzy János.

Kitaszítva.

Ott volt a kis város valamennyi előkelősége; minden szép asszony és leány s tomboltak hajnalig. Az athléták bája kitünően sikerültnek volt mondható, melyről a kisváros lapja a nemes hevület elragadtatásában mondá: „a hölgyek esinos koszoruja kedélyünkre egy jól megírt költemény hatását tette.“

S a laposkának igaza volt.

A hölgyek díszes sorából kivált egy kacér, fekete szemű, imádni való bájos özvegyasszony, kinek lovagja ez estén neki bemutatott esinos gyerek, a fővárosból pár nap előtt ideszakadt jegyző, Radó Pál volt.

Mi végzetes találkozás!

Megismerkedtek, — megszerették egymást és — a sors játékát már itt hibázta el, mit űz bekötött szemmel, buta tudatlanságával az emberkel.

Zalárdyné, a szép özvegy, esupán a mai est vigalmáért hagyta el csöndes kastélyát, mely nagy kiderjedésű birtokain künn, messze a várostól, bizalmas, meghitt magányosságban volt.

A nő esinos, nem, elragadó, észbontó szép volt. Pál szerény, de édes kötelességet teljesített, midőn az özvegy engedélyére magányában felkereste őt.

Mily elragadó harmónia!

Itt a hegyoldalon hófödte erdőség, amott hótakarta rétek, odább egy zuzmarás pagony, majd a kastély kertjeinek pompás fáival a havas hegyláncolat mint szingzagad háttér közepett, mind oly változatos, a szemre oly jól ható keeses pompájában, hogy a beteg üdülve lélegzett föl, — s haladt tovább, a haldokló tápot nyert egy újabb életre, Pál pedig szilárduló szerelmet a kastély bájos asszonya iránt.

Maga e festői vidék felüdíté a vándort, szent tüzet gyújt az elfáradt szívekben is.

Igen, annak, ki e tájat csak meglátta, szerelmesnek kellett itt lennie.

Imádni Istent nagy alkotásaiban tanuljuk meg, azonban elfeledve az istenit, alkotásait kezdjük imádni — s ez a bálvány.

Radó Pál is elsőbb az Istenre gondolt, azonban a kastély ősdi sütét társalgójába lépén, az őt otthonias egyszerű öltözetben fogadó isteni alkotás mesterműve, egy csodaszép hölgy lábai elé rakta le imádatát.

Minél öregebb a mesterember, annál pompásabb dolgokat hoz létre, ilyen az Isten is, ki mi-

mányzati uton nem segíthetünk, nincs tehát egyéb hátra, mint saját belső állami viszonyainkat akként rendezni, hogy a nyomasztó terhek könnyítéssel gazda közönségünk abba a helyzetbe juthasson, hogy a terményeiért nyerendő vételár, illetve annak az állami és egyéb konvencionális terhek leszámítása után megmaradt része tisztességes bére legyen a végzett munkának.

A válság szelére jutott helyzetnek egyedüli orvoszere ez idő szerint csak ez lehet, s mihielyt a nyomasztó terhek könnyebülésével a gazda-társadalom javultabb helyzetbe jut, a túlfeszített külföldi konkurencziával szemben is sokkal jobban ki fogja állani a versenyt.

De vajjon lehet-e azt remélni, hogy a földadó mely államháztartásunk költségvetésében évenként körülbelül 35 millió forint összeggel szerepel, lejjebb fog szállíthatni? Bizonyára ez a jelenlegi viszonyok között még reménytelen is meddő dolog volna, mert az intéző körök figyelemmel kísért működése ez ideig erre még csak a hajlandóságot sem árulta el. Nemesak, hogy nyoma sem található az egyenes adók leszámítása iránt kifejezett szándékának, de el lehetünk rá készülvé, hogy az adózó polgárságot, tehát azok tulajdoni részét a földmivelő népet, ha nem is egyenes, de indirekt adók alakjában újabb terhekkel fogják sújtani, mintha bizony annak az évenként beteljes 150 millió forint indirekt adónak egy tekintélyes részét nem éppen a szegény földmivelő nép fizetné!

Nem akarjuk azonban állítani azt, hogy államháztartásunknak végre megállapodott egyensúlyát az adóterhek azonnali leszámítása nem zavarná meg, de addig is, míg ez keresztül vihető volna, minden megengedése nélkül a költségvetések mérlegének, elég mód és eszköz kínálkozik, a helyzet javulására vezető utnak legalább egyengetéséhez.

Ott van például a tőzsde reformálása. Mert az mégis csak furcsán hangzó dolog, hogy az a szegény földmivelőnép, mely úgy szólván orrával turja a földet, s naponként izzadja a nehéz munka verejtékét, nemesak nem képes megállapítani terményeinek árát, hanem még csak nem is befolyásolhatja az időnkint beálló árhullámzásokat. A szegény gazdálkodó népnek csak a dologhoz van jussa, s midőn már be is kötötte a zsák száját, lesnie kell és lesi is aggódva, remegve, hogy verejtékes munkájának bérét miként és mennyiben állapítják meg a börzén a bankárok, kik pedig csak papirosan — szántanak.

Ezen helyzet tarthatatlanságát már Németországban észre vették, a tőzsdét megreformálták, s a papíros-buzát beszüntették. Magyarország azonban a külföldnek csak hibát szokta utánozni a nép jólét emelésére irányuló intézkedések iránt azonban intéző körünk csodálatos színvonalát tanusítanak.

De vajlón meddig? A hur csak bizonyos határig feszíthető, azon túl már elpattan. Mit fog érni majd gazdaközönségünknek, ha a kormányzati körök majd akkor tesznek kísérleteket helyzetük javítására, midőn már egyáltalán nem segíthetők? Hiszen a gazdák tulajdoni része már ma sem tulajdonosa saját földjének, hanem csak zsellérekedik rajta napi eleségének biztosítása mellett

csak azért, hogy az államnak beszolgáltatassa az adónak nevezett haszonbért s a bankoknak pontosan fizethesse a kamatokat.

Ezért pusztulnak ki napról-napra jobban nemesak a kis gazdák, hanem a középbirtokosok is, s ma-holnap már itt is oda jutunk, a hol haldokló kisiparunk van, hogy az az őstermelési gazdálkodás is a nagy téte szolgáltatába jut.

Ennek megakadályozását, annyi százer család tisztességes egzisztenciájának biztosítását várjuk most az új törvényhozástól s hitünk erős is az iránt, hogy ezen égető kérdés mielőbbi megoldása semmiféle akadályokban halasztást nem szenvedhet.

Vegyes hírek.

Meghívó. A mácazi közfürdő megnyitása alkalmából *Stépin* Gábor nagybirtokos meghívót bocsájtott ki, mely szerint nyári multság s ugyanaz nap este táncszal egybekötött estély rendeztetik. A megnyitás végleges határideje lapunk zártáig még nem állapított meg, de az valószínűleg pünkösd másodnapján lesz. A megnyitási ünnepélyre nagyban készül az egész környék intelligenciája.

— **Szintársulat.** Mint értesülünk, a nyíregyházi színház igazgatója: *Ágh* Aladár, kinek társulata ez idő szerint Munkácsen rendkívül nagy pártolás mellett működik, engedélyt nyert arra, hogy városunkban előadásokat tartson.

— **Nyári multság.** A nagymihályi polgári olvasó egyesület és a helybeli jótékony izr. négyelet — mint értesülünk — nyári multságokat óhajtanak rendezni.

— **Eljegyzés.** Dr. *Kállai* József helybeli ügyvéd eljegyzte özv. *Widder* Lízidorné kedves leányát, *Rózsi*ka kisasszonyt.

— **Árviz Mádon.** Május hó 25. és 26-án elképzelhetetlen nagy árviz tette tönkre Mád városának lakosait. A délután 3—6 óráig tartó óriási zápor s a hegyekben a felhőszakadás új erővel jött a város közepén folyó keskeny mederbe szorított patakon, hogy az útjában eső házakat, hidakat részint elseperte, részint beiszapolta, kövel s hordványokkal betemette a közutakat! 60 család hajlék és kenyér nélkül maradt! Egy emberélet is áldozatul esett. Az izraelita temetőből, mely a város felső részén van, hullarészeket mosott ki, s hordott el. Kint a határban őszi és tavaszi vetéseiket vagy elhordta, vagy beiszapolta; egyes szántóföldeket egészen a köves talajig elmosott, annyira, hogy évek során keresztül használhatatlanná vált! Nem tudhatjuk, bent a városban vagy künn a határban nagyobb-e a kár? A károsséget némelyek megelőzőleg 100—150 ezer fortra becsülik. A helybeli segélyosztó bizottság 50 drb kenyéret osztott ki, s ugyanekkor részvétre, adakozásra szított fel mindenkit, ki a nyomor enyhítésére Istentől jó szívet és jó lélet nyert.

nél inkább érzi a századok terhét vállain, annál inkább remekel a fin de siecle szépséges hölgyei megteremtésében.

Zalárdyné így otthonias egyszerűségben, menten a sok béli hureztól, még elragadóbb volt.

Tömött hosszú haja befonva fekdűt vállairól ölébe, sőtét szemét pajkosan ragyogtak, mint esőcsepp a tavaszi napsugárban.

Pali félig elkábultan a mestermű lakásától, bámulta meg a fiatal asszonyt, kinek dévaj bár, de szűzi tiszta tekintetű szemét nem árulták volna el, hogy egy férfi oldalán tíz évig volt, a gyönyöröket megismert, három gyermeknek életet adott asszonyt, nem inkább egy nyilni kész rőzsabimbót.

Ajkának esőkjai nem valának gyújtók, perzelők, mint kéjszomjas asszonyokéi, inkább mint utasnak a esermely tiszta vize, mint fonyadt virágnak a nyárestiharmat, ugy e esőkók a szerelmesnek életök, s ez ajkák imádatok, esőkószak. Örök hűséget esküdtek.

Paliból jó, gondos férj lett, ki ugy felesége, mint mostoha gyermekeire igen nagy gondot fordított.

Elhagyta hivatalát s felesége birtokait tartotta szemmel. Így napról-napra egy soha nem érteztet kejes gyönyör bilineselte őket egymáshoz.

Évek múlva ép oly szeretettel, ép oly imádatlalt esüngöttek egymáson, mint a lakodalmi éjszakán, . . . oly tiszta szerelemmel, hogy nem gondoltak a jövővel, a „má”-nak éltek, nem gondoltak arra, vajon ha egyikök . . . oh, észjárak ily ferde utakra nem is mert eltévedni, s bol-

dogságukat Pali mostoháinak szeretetnélküli meg tartása sem volt képes megengadni.

Midőn azt hitték, hogy az élvek serlegét félig sem hűrpintették ki, a szép asszony a jó feleség meglehet, kiitta azt, — meghalt.

Pál vakká sirta szeméit.

Aztán jöttek a prózái, a rideg napok, a nagy vagyonnak gazdát kellett adni, s a szerelem-buta férfi azon keserű valóságra ébredt, hogy neki semmije nincs már.

Vagyona, kinese, mit mindenek fölé helyezte, ott fekszik a föld néma lakói között.

A törvény értelmében az egész birtokot Pál mostoha gyermekei kapják, mely fiúk az apát, a felnevelőt tékozlással pazarlással vádolták.

Már régt sejtette, hogy fia nem szeretik; de azt, hogy kidobják, eltagadják — nem!

Keserű szemrehányással nézett a három fiura, kiket ő nevelt, kiknek azon vagyonának, melyből őt kidobják, — egybetartásáról, gyarapításáról ő gondoskodott.

Joga lett volna abból a vagyonból, melyet ő kezelte, melyre ő ügyelt, részt követelni, azonban sokkal nagyobb büntetést szívén, semhogy ezekkel az istentagadókkal civédna, — s nemes nyugodtsággal távozott.

Nemes szívét nagyon leleacsonyítaná, s csak felszakítaná irt kereső szívének sebeit.

Nyugalomra van szüksége; de hol leljen meg nyugvást, beteg lelke gyógyulást?

Ott van az utczán, nemesak vagyon, de mindennapi kenyér nélkül. Addig, míg fiatal volt, szívta

— **Elfogott tolvajok.** A mult heten elkötvetett lopások tettesét a rendőrség *Mika* András és *Paulócák* György helybeli szuhancok személvében elfogta. A jó madarak tegnapielőtt ismét koruton voltak, mely alkalommal a kantinonstét tisztelték meg becses látogatásukkal, kitől nagyobb mennyiségű szeszes italokat emeltek el, de vesztükre, mert ezáltal nem csak a jelenlegi lopások, hanem a malkoriak is rájuk bizonyultak.

— **Saját édesanyjának férje.** Pakucz János pruskai tehető paraszt sok évvel ezelőtt feleségül vett egy szolgálóleányt, a kitől fia is született. Mikor ez a fia három hónapos volt, az anyja magával vitte a mezőre, s honnan aztán rejtélyes módon ellopták. Hasztalan volt utána minden kutatás, nem bírtak nyomára akadni. A szülők végre belenyugodtak sorsukba. Ezelőtt 3 évvel valahonnan egy fiatal legény került Pruska faluba és Pakucz János szolgálatába állt, a hol nagyon megszerették. Nemsokára azonban Pakucz meghalt és a gyászév elteltével a még mindig szemrevaló özvegy kezét nyújtotta a szorgalmas szolgálóleánynek, a kivel egész mostanig boldogan élt. Pár hét előtt egy Balicska Jánosné nevű szüntén odaváló asszony halálát érezvén közelegni, a gyóntató papot borzasztó vallomással lepte meg. E szerint leánykorában ő is szerelmes volt Pakucz Jánosra és egyetlen vágya volt, hogy felesége lehessen. Mikor azonban a szolgálóleány a fiatal embert előtűtte a kezéről, bosszút esküdött ellene. Ő volt, a ki Pakucz kis fiát a mezőn ellopta, aztán egy szomszédos községben dajkaságba adta, önmagát adva ki a gyermek anyjának. Mikor a gyermek felnött, ő beszélte rá, hogy álljon szolgálatba Pakuczékhoz és ugyancsak ő volt az, a ki a fiúnak folyton azt tanácsolta, hogy tegye a szépet a gazdája özvegyének, a kinek csinos vagyona van, a melyből élhet holtig. A haldokló Balicska Jánosné az özvegyet is folyton unszolta, hogy menjen férjhez a fiatal legényhez, a kit nem szünt meg előtte magasztalni. Fondorkodásainak végre csakugyan az lett az eredménye, a mire kezdetlől fogva számított, a fiu feleségül vette a saját édesanyját. A szerencsétlen ember, mikor megtudta a valóságot, világgá ment, a még szerencsétlenebb asszony gufaoldatot ivott kinn a temetőben. Ott találták meg első férje sírhalmán, arezval a földre borulva. Azonnal ápolás alá vették, de hasztalan volt minden fáradozás az orvosnak: a sajnálatra méltó teremtes borzasztó kínok között meghalt, haldoklása közben első férje arczképét szorongatva kezében és áztatva azt könyveivel. Egyetlen kívánsága volt, hogy temessék őt is férje mellé. Ez meg is történt.

— **Kórházi kimutatás.** A nagymihályi nyilvános kózkórházban a betegforgalom május hó folyamán a következő volt: Maradt a mult hóról 26 beteg, fölvetetett május hóban 45, távoztott gyógyulva 28, javulva 5, gyógyulatlan 2, meghalt 2. A kózkórházban visszamaradt 34. Összes létszám volt 71. Ápolási napok összege 937.

— **Hirtelen halál.** Hétfőn estefélén Morván *Balombányi* János ottani lakos hirtelen meghalt.

— **Diszpolgár.** Király-Helmecz képviselő-testülete hálásan megemlékezővén mindazokról az

magában az élveket, s végnélküli boldogságban nem gondolt a jövőre.

Hát ez az ára a pár évi boldogságnak, hogy koldulni mehet? vagy kezdje ott, hol ezelőtt husz évvel elhagyta?

A rossz nyelvek, midőn Pali Zalárdynét elvette, azt sugták, hogy ügyesen, jól számított, s váltig bizonyították, hogy nem szerelmi házasság.

Nagyon meglátszik, mennyire jól számított; — haza menne, ha volna otthona, haza, ha a büszkesége engedné; s talán kegy gyanánt meg is engednék, hogy velük egy asztalnál egyék, igen hogy éhségét csillapítsa, s akkor guonyos kacaj közt vernék ki tán a vak éjszakába.

És ha nem üznék el, ha meg is engednék, hogy valamelyik eselészobában kipihenje tört tétét, szégyenében a föld alá kellene bujni, hogy ezektől kegyet élvezze, s miért tegye ezt? azért, hogy éljen megalázott lélekkel, lakaj módra lesvén kegyes jöltevoinek barátságos tekintetét? hogy ezélya legyen az utczahad guonyos kacajának? — Soh'se élt önmagának: csak annak, kit a földön már nem kereshet . . .

„Eh, mit — gyógyulást, — gyógyulást!” — kiáltá magában . . .

Szilárd léptekkel haladt ki a városból, a kastély felé, végig jartatá szeméit a gyönyörű tájon, — most nem tűnik oly szépen, elragadóknak, mint akkor — hja, befutott pálya, keserű mult, — s a magas partu Duna felé vette útját . . .

1063. szám.
1897. Tk.

Árverési hirdetés.

A nagymihályi kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Fröhlich Gyula** ügyvéd által képviselt Fogotári Julia végrehajthatónak **Mandel Mór** rákóczi lakos végrehajtást szenvedő elleni 4200 frt tökékövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a s.-ajbolyi kir. törvényszék, (a nagymihályi kir. járásbírósg területén lévő Rákócz községben fekvő a rákóczi 225 számú tjkvben A. I. 1 sor 1214/3 hr. számú hr. és a rákóczi 260 ik számú tjkvben A. I. 1—2 sor 1214/1 és 1214/9 hrszámu **Mandel Mór** tulajdonánál jegyzett ingatlanokra az árverésért 325 frt. illetve 104. frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az **1897 évi augusztus hó 11-ik napján d. e. 10 órakor** Rákócz község bírja házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eltag adatni.

Árverni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10% -át vagyis 32 frt 50 krt készpénzben, vagy az 1881. 60 t.-ez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában, kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60 t.-ez. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál elegendes elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóságnál Nagy-Mihályon 1897. május hó 12-én.
Skuttety kir. albiró.

141. sz.
1897.

Árverési hirdetés.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-ez. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szobránczi kir. járásbírósg 1897. évi 1089. p. számú végzése következtében **Sebő Győző** ügyvéd szobránczi lakos javára özv. **Jarabó Mihályné** gézsényi lakos ellen 48 frt tőke s jár. erejéig 1897. évi május hó 15-én fogantatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 315 forintba becsült butor, ágynemű, házi felszerelés, szállítható pajta, trágya, 1 tehénből álló ingóságok nyilvános árverés utján eladtnak.

Mely árverésnek az szobránczi kir. bíróság 1892/1897. sz. végzése folytán 48 frt tökékövetelés és eddig összesen 28 frt 79 krtban bíróság már megállapított költségek erejéig gézsényben alperes lakásán leendő eszközzésére **1897. évi május hó 15. napjának délután 2 órája** határidővel kitézetik és ahhoz a venni szándékozők oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-ez. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Szobránczon, 1897. évi május hó 31. napján.
Rugats Lajos,
kir. bírósági végrehajtó.

174. szám.
vgh. 1897.

Árverési hirdetés.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-ez. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a homonnai kir. járásbírósg 1897. évi 2371. polg. számú végzése következtében **Dr. Kélemen Armin** ügyvéd által képviselt **Neuman Jakab** papjai lakos javára **Grünman Arnold** budapesti lakos ellen 53 frt 29 krt s jár. erejéig 1897. évi május hó 1-én fogantatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt, és 350 frtba becsült s a homonnai vasúti állomás szabadban levő rakodóján, különféle hosszúságu gömbölyű és négyzetű bükkfá lecek, bükkfá deszkák és szőlőkarókból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a homonnai kir. járásbírósg 3475/97. sz. végzése folytán 53 frt 29 krt. tökékövetelés, ennek 1897. évi január hó 10 napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 29 frt 60 krtban bíróság már megállapított költségek erejéig a homonnai vasúti állomásnál leendő eszközzésére **1897. évi június hó 8. napjának délutáni 5 órája** határidővel kitézetik és ahhoz a venni szándékozők oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-ez. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Homonnán, 1897. évi május hó 25. napján.
Tomory Antal,
kir. bírósági végrehajtó.

Fényképészet.

!!! Csak 14 napig !!!

FRIEDMANN M.

fényképész, Nagy-Mihály, selyem-utca.

Készít a legesimább

FÉNYKÉPEKET

a legkisebb alakutól egész életnagyságig, a legjutányosabb árszámítás mellett.

Felvételek kívánatra vidéken is eszközöltetnek.

FÖLDBIRTOKOSOK FIGYELMÉBE!

A közeledő

CSÉPLÉSI IDÉNY

alkalmával tisztelettel ajánljuk **cséplőgépek** és **kazánok** gazdaságos és előnyös fütésére különösen alkalmas **királdi és sajószentpéteri**

akna, cséplési és darabos szeneinket,

melyek évek óta a t. gazdaközönség körében közkedveltségnek örvendenek.

Kívánatra készséggel szolgál a legjutányosabb ajánlattal a

MAGYAR ÁLTALÁNOS KÖSZENBÁNYA RÉSZV.-TÁRSULAT.

VEZÉRKÉPVISELETE:

Brédy Sándor urnál, Ungvárt.

Van szerencsénk a n. é. közönség szíves tudomására adni, miszerint a több év óta üzemben lévő

NAGYMIHÁLYI SÖRFÖZDE ÉS MALÁTAGYÁR

jó hírnevét megalapítva, az ujjkor igényeinek megfelelő átalakításokkal és géberendezésekkel tovább működve, a n. é. közönség által megkedvelt

ászk-, márcziusi- és dupla márcziusi

hordó-, valamint palaczkcsörét,

minden tekintetben megfelelő alakban és minőségben, a t. sörfogyasztó közönség és t. vendéglős urak szíves figyelmébe ajánlja.

A sörfözde a reá vonatkozó helyi viszonyokat előnyösen felhasználva, azon kellemes helyzetben van, miszerint az irányában támasztott legkényesebb igényeknek is teljes mértékben képes megfelelni, s így a hasonnemű vállalatok versengését városunk- és vidéke területén bizvást felveheti azon reményt táplálván, hogy pontos és lelkiismeretes kiszolgálás által az egész körzetben gyártmányaival a piacot a maga részére biztosítja.

Eddigi tapasztalataink azt bizonyítják, hogy a t. vevőközönség sikeres működésünket egész készletszükségletének nálunk történendő fedezésével támogatja, s ezt továbbra is kérve, vagyunk

tisztelettel

Nagymihályi sörfözde és malátagyár.

— — — Mossatok a hirneves „LESSIVE PHENIX“

!!! francia mosószerrel !!!

PICOT J. párisi szabadalma.

Kezesség chlormentességért.

Egyedélárusítás Nagy-Mihály és vidéke részére

MARMORSTEIN JENŐ

fűszerkereskedésében.

TÜDŐS GYULA

uri- és női cipész

Fóutcza **NAGY-MIHÁLY.** Fóutcza

Tisztelettel tudatom a n. é. közönséggel, miszerint műhelyemet Kassáról ide áttéve, azon kellemes helyzetben vagyok, hogy

— férfi- és női lábbeliket —

a legizlésebb és legszolidab kivitelben készíthetek.

Több évi működésem hazánk nagyobb városaiban szakmámban való teljes jártasságot eredményezett számomra, s a n. é. közönség támogatása mellett azt a legteljesebb mértékben érvényesíthetem is.

A n. é. közönség szíves támogatásáért esd

TÜDŐS GYULA